

● Två möten i en glänta.

Måleri som berör

Galleri 38 / Skådebanan
Jan-Anders Eriksson
Samtida måleri
Visas till och med den 19 februari

KONST

JAN-ANDERS ERIKSSON STÄLLER ut samtida oljemåleri på Stationsgatan 38 i Luleå. Adressen är klassisk och i mitt huvud smått helig. Där fanns en gång i tiden folkbildargiganten Bengt Anderssons öppna famn för kulturellt arbete av det mest skiftande slag. Många, många konstnärer, fotografer, författare och teatermänningar har fått sin skolning i de lokalerna.

I det perspektivet tycker jag att Jan-Anders måleri sitter som gjutet på vägarna i det ack så lilla galleriet. Hans tavlor befinner sig på hemmaplan, i en lokal där respekten för arbetet, människan och kulturens alla uttrycksformer finns inpräntade i väggarna.

Sedan jag sist såg hans bilder (i Piteå

Konsthall förra året) har det tillkommit en del nyanser och ljusare färgtoner. Målningar som *Bouppsteckningen*, *Två möten i en glänta* och *Tillhåll* är en utveckling av konstnärens poetiska bildvärld. För mig är tonen i hans målningar alltid litterära. De vill berätta en historia innanför det som syns i bilden. Det fina är att den kopplingen känns naturlig.

I FLERA AV hans målningar finns det nu ett annorlunda ljus, kanske till och med ett romantiskt skimmer, i till exempel *Två möten i en glänta*. Den känslan är intimt förknippad med poesin. Ofta när jag har gått igenom Jan-Anders drömmande, ibland kusliga, landskap har jag fått känslan av att befinna mig i en värld som har gått igenom alltför många sorger.

Men, och det är viktigt, hans solidaritet och respekt för sina målningars människor, de må vara små, knappt synliga, sargade själar eller tyst dröm-

● Bouppsteckningen.

mande, alla strävar de efter upphöjelse och att bli sedda.

Jan-Anders Eriksson är en rejält genuin målare och den här utställningen, med den lätt ironiska titeln *Samtida oljemåleri*, bekräftar bara för mig att det handlar om bra konst.

I min enkla värld är alla konstnärliga uttryck en form av beröring. Finns inte beröringen, när den inte fram, finns heller ingen reflektion och då blir betraktandet bara bortkastad tid.

De här målningarna lever alltid vidare och där hemma finns alltid en vers eller två av Bruno K Öijer, på det att samtalet och växelspelet mellan bild och ord kan fortsätta.

Lars Hedström